

Fra dagbogen

Den (næsten) uendelige historie.....

Kender du det? Ens kat skal have killinger, og du har ventet i uger, hvor du flere gange om dagen har målt og vejet den voksende mave. Du har kigget den bag i mindst 20 gange om dagen, og ved hvert åndedræt har du troet, at det var nok den første vel! Måske kender du det ikke, men det gør jeg, for sådan er jeg hver gang en af mine vidunderlige katte skal have killinger. Selv med over 20 år på bagen som opdrætter.

Sådan havde jeg det også sidste gang, jeg fik killinger. Ja jeg skriver, "jeg fik killinger", for sådan er det nærmest. Indira skulle have killinger for anden gang. Da hun går i hankattehuset sammen med mine to hanner, gjorde jeg værelset klar og tog hende indenfor en uge før forventet fødsel. Her skulle hun føde, og her skulle hun være de første 4 uger sammen med sine killinger, inden de alle skulle have adgang til resten af huset. Men Indira ville selvfølgelig hellere ud til sine kattevenner ude i hankattehuset, så jeg lod hende komme derud om dagen, og tog hende så ind om natten. Der var jo stadig en uge til, hun skulle føde.

Så onsdag morgen, 4 dage før forventet fødsel, fik hun igen lov til at komme ud til hannerne, mens jeg var på arbejde. Da jeg kom hjem, og jeg ville hente hende ind i huset, var hun ingen steder at se. Jeg kaldte på hende, men hun kom ikke. Jeg fandt hende inde i varmekassen, hvor hun bare sad og spandt. Ups! Fødslen var gået i gang. Og hun var allerede slimet bagi.

Jeg meddelte familien, at nu var jeg ikke til rådighed resten af dagen, for jeg var ved at få killinger. Og Indira og jeg gik på værelset!

Og vi ventede. Og ventede. Og ventede. Intet skete. Jeg sad med hånden på hendes mave, nussede og masserede. Indira syntes, det var en fest, en fed fest, hvor der bare skulle hygges og nusses, og det var så det.

Det blev sengetid, og jeg lagde mig i

sengen på hendes værelse med hånden på hendes mave selvfølgelig - og ventede. Og ventede. Og faldt i søvn! En dejlig lyd vækkede mig, lyden af en nyfødt killing. Helt tør og fin, ingen efterladenskaber overhovedet!

Klokken var 3 om natten, men nu var jeg lysvågen, parat til at tage imod den næste killing, så jeg kunne fjerne hinden og klemme navlestrengen over, og dernæst selvfølgelig tørre den godt! Jeg ventede og ventede. Ingen veer, kun en glad kat med en diende killing!

Jeg ventede hele torsdag med hånden på hendes mave! Jeg kunne stadig mærke en killing, der tumlede rundt inde i hende. Skulle jeg ringe til dyrlægen og få en tid til kejsersnit? Hvad er bedst for Indira, den fødte killing og den ufødte killing? Hvem ved det? Gør dyrlægen? Gør jeg? Jeg fulgte min intuition og ventede! Jeg sov igen på værelset sammen med hende og tænkte, at når der bliver ro i huset, så kommer der en killing. Jeg lå vågen det meste af natten og ventede. Ventede på den velkendte lyd.

Fredag morgen begyndte jeg at blive hysterisk. Jeg læste om kattefødsler på nettet, artiklerne havde jeg læst mange gange før. Det beroligede mig ikke! Jeg fandt bogen fra Royal Canin frem, og bladrede i den. Jeg faldt over en tekst, der handlede om udekattes fødsler. At de kunne udsætte deres fødsel, hvis de følte sig forstyrrede. I op til flere dage!

Efter konsultation med dyrlægen, giver jeg hende ro.

Jeg befalede da min familie, at ingen måtte forstyrre Indira på værelset, og jeg lovede mig selv, at jeg først måtte

Det var hele ventetiden værd

se til hende til aften. Da klokken var 18, kiggede jeg til hende. Hun havde det fint, lå med sin killing, der diede, og kiggede velfornøjet op på mig, men hun spandt og æltede med forpoterne. Jeg lukkede døren og gik. Inden jeg gik i seng, min egen seng, kiggede jeg til hende igen. Hun havde det fint, men stadig ikke flere killinger. Det blev endnu en lang nat, en urolig nat, med bange anelser. Kl. 6 lørdag morgen stod jeg op, og styrtede ned for at kigge til Indira. Der lå nu to killinger i kurven! Hvilken lettelse! Hvad har jeg så lært af Indira's anden fødsel? Ikke en disse!

Næste gang sidder jeg igen med hånden på maven, kigger min kat bagi 20 gange om dagen, og venter!

Men måske har jeg alligevel lært lidt: at en kat måske skal have fred. Men måske skal den holde pote? Hvem ved det? Dyrlægen? Dig? Mig?

Susanne Qvick
www.skuld.dk

